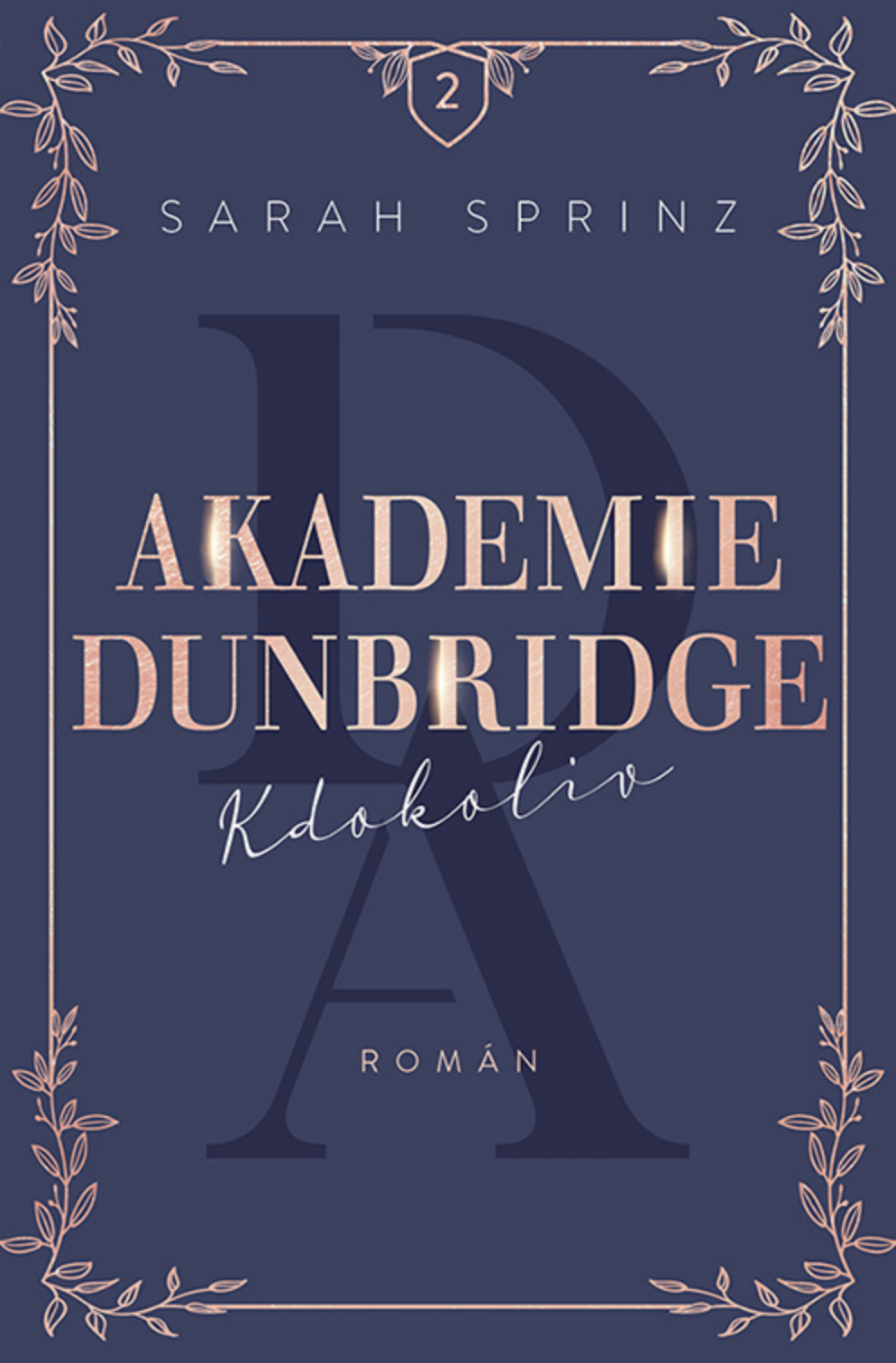

2

S A R A H S P R I N Z

AKADEMIE DUNBRIDGE

Kdokoliv

R O M Á N

**AKADEMIE
DUNBRIDGE**

Kdokolio

Milí čtenáři,
tato kniha obsahuje pasáže, které ve vás
mohou vyvolat nepříjemné pocity.

Jedná se o:
toxické vztahy, poruchy příjmu potravy, domácí násilí,
zneužívání návykových látek a závislost.

Čtete tuto knihu prosím jen tehdy, když se na to cítíte.
Pokud budete mít s těmito (nebo jinými) tématy problém,
můžete kdykoli využít níže uvedené
bezplatné a anonymní telefonní linky.

116 123

<http://linkapsychickepomoci.cz/>

Přeji vám co nejkrásnější čtenářský zážitek.
Vaše Sarah

Copyright © 2022 by Bastei Lübbe AG, Köln

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Anna Nováková, 2023

Cover © Jeannine Schmelzer, Bastei Lübbe AG, 2023

Map © Markus Weber, Guter Punkt, 2023

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

ISBN 978-80-277-3846-5 (pdf)

S A R A H S P R I N Z

AKADEMIE DUNBRIDGE

Kdokoliv

přeložila Anna Nováková

*Pro všechny,
kteří ztratili sami sebe.
Nikdy není pozdě
se zase najít.*

*Celý svět je jeviště
a všichni lidé na něm
jenom herci.*

William Shakespeare

PLAYLIST

- two ghosts* - harry styles
- fuck up the friendship* - leah kate
- cigarette daydreams* - cage the elephant
- night changes* - one direction
- partners in crime* - finneas
- people watching* - conan gray
- idfc* - blackbear
- to be so lonely* - harry styles
- 1 step forward, 3 steps back* - olivia rodrigo
- fool's gold* - one direction
- always you* - louis tomlinson
- just fucking let me love you* - lowen
- moral of the story* - ashe feat. niall horan
- bored* - billie eilish
- same mistakes* - one direction
- entertainer* - zayn
- favorite crime* - olivia rodrigo
- all too well* (10minutová verze) - taylor swift
- why won't you love me* - 5 seconds of summer
- the beach* - wolf alice
- i want to write you a song* - one direction
- out of my league* - fitz and the tantrums
- love story* - taylor swift
- we made it* - louis tomlinson

TEN NĚKDO

Charles

Sedmá třída

První pusu jsem si dal s Tori na potemnělé chodbě koncem září, když jsme pořádali maraton hororových filmů. Jen co pan Ringling odešel z televizní místnosti, Valentine Ward z osmého ročníku vyměnil původní DVD za jiné, s označením „od osmnácti let“. Když má pan Ringling dozor, většinou usne ve společenské místnosti a nemá ani ponětí, co ve skutečnosti děláme. Doufám ale, že ho dnes večer vítr hvízdající mezi starobylými zdmi určitě vzbudí.

Rád bych tvrdil, že to já jsem musel jít ven za Tori, protože se bála, ale pravdou je, že když jsem se po prvních tříadvaceti minutách zvedl, šla ona za mnou. Ne že bych se bál. Nebo že bych potají brečel. Ne, to vůbec ne. Fakt ne.

Zrovna zvažuju, že dneska nebudu spát na internátu a místo toho zavolám tátovi a poprosím ho, aby mě vyzvedl. Ale to bych pak byl doma ve svém pokoji úplně sám. Nahore v ložnici aspoň vím, že tam někdo je. Henry, který občas mluví ze spaní, nebo Gideon, který chrápe, když leží na zádech.

„Hej, ty!“

Obrátím se k Torině siluetě, která se najednou objeví přede mnou v přítmí. V plížení je zatraceně dobrá, což už bych měl vlastně vědět.

„Jé.“ Narovná se v ramenou. „Co ty tady?“

„Jsi v pořádku?“ zeptá se a v očích se jí zaleskne matné světlo, které ozařuje schodiště. Poryv větru nadouvá závěsy a rozfouká Tori vlasy. Vypadá jinak, když jí volně splývají po zádech. Ve vyučování je má vždycky spletené nebo vyčesané nahoru. Popojde o krok ke mně, podlaha přitom zapraší.

„Jo, já... jen mě tak napadlo, že si ještě...“ *No, co si ještě?* „Ehm, no, to je vlastně fuk.“ Polknu. Proč se nezamyslím, než něco řeknu?

„Mně přijdou horory taky uhozený,“ řekne.

Ztuhnu. *Taky...* Jak to myslí, taky? Kdo říká, že mi přijdou uhozený? Já horory miluju. Nevadí mi. Ale proč na to teda nic neřeknu? Jen dál sedím na parapetu a zadržuju dech. Tori stojí přede mnou a ani se nehne. Její oči, které jsou ve skutečnosti hnědé, teď vypadají skoro černé. Když přijde blíž, hrkne ve mně. *Stojí tak blízko, mezi mými koleny. Tak blízko, že cítím její broskvový šampon. Tak blízko, že se předkloní a políbí mě.*

Políbí mě.

Spěšně, krátce, trochu nemotorně. Je to jen okamžik, zlomek vteřiny. Proběhne to tak rychle, že ani nedokážu říct, jestli má hebké rty. Jestli jsou takové, jak jsem si je představoval. Začínám pochybovat, jestli se to před chvílí vážně stalo, ale můj zběsilý tep mě o tom celkem ujišťuje.

Když zvednu ruku a sáhnu si na ústa, Tori se odtáhne. Srdce mi buší až v uších a toužím po tom, aby to udělala ještě jednou. Chci ji popadnout za zápěstí a zase si ji přitáhnout k sobě. Ale netroufám si. Protože je moje nejlepší

kamarádka. Moje nejlepší kamarádka, kterou chci políbit a... Do hajzlu. Chci ji políbit. Chci. Nechci pro ni být jen tak někdo, chci pro ni být všechno.

Vstanu a chci se jí dotknout, ale zrovna v tu chvíli se z televizní místnosti ozvou tlumené výkřiky a smích. Oba sebou naráz trhneme, poryv větru zabouchne vedlejší okno a kdesi s prásknutím zapadnou dveře.

Když se obrátím zpátky k Tori, vypadá trochu jako bleďý přízrak. Oči má obrovské a vyděšené. Letmo se kousne do spodního rtu, pak promluví.

„Promiň, já...“

„Ne,“ odpovím rychle a popojdu k ní. Lituje toho? Je to proto, že jsem nereagoval, natož abych jí polibek oplatil? Měl bych...

„Ale, ale!“ uslyším Valentina Warda a otočím se. Právě přichází od záchodů. „Vy se tady muckáte, nebo co?“

Tori po mně loupne pohledem, je to jako palčivá fac-ka. A pak se otočí a uchechtne se, zlomyslně a rozčileně. „Ehm, ne. Sinclair se jen bojí.“

Samozřejmě. Charles Sinclair, který si nikdy na nic netroufne, který vždycky všechno jen zkazí.

„Já se nebojím,“ namítnu.

Jak bych mohl tušit, že je to první z nekonečné řady lidí, které si navzájem ještě řekneme?

1. KAPITOLA

Victoria

„Co jsi tam vevnitř tak dlouho dělala?“

Usmívej se. On to tak nemyslí. A i kdyby, tak tě to nerozhodí.

„Byla jsem se trochu upravit,“ odpovím tak lhostejně, jak jen dokážu, a narovnáám se v ramenou. V hlavě mi zazní mámin hlas.

Jestli si chceš vzít šaty takového formátu, musíš chodit rovně. Ramena dozadu, zvedni bradu.

Vím, jak to chodí. Akce, jako je novoroční ples Akademie Dunbridge, jsem měla možnost natrénovat už mnohokrát. Valentine taky, koneckonců je z rodiny Wardů, ale když přistoupím o krok blíž, rámě mi nenabídne. Ani se na mě pořádně nepodívá, hned se zase obrátí ke svým kámošům z dvanáctého ročníku. Smějí se a klábosí, házejí vtípky, kterým nerozumím, a taky kouří a mně se do plic vkrádá mrazivý vzduch. V pozadí je slyšet tlumená hudba ze sálu. Žáci postávají ve skupinkách na vydlážděném prostranství mezi starými budovami z tmavých cihel. Drahé obleky, dechberoucí plesové róby, třpytivé náramky a náušnice v ceně menšího auta, hodinky tak exkluzivní a přepychové, že se nosí jen při příležitostech,

jako je tahle. Je to jediný večer v roce, kdy Akademie Dunbridge dostojí své pověsti elitní internátní školy. Odevšad koukají peníze. Tak trochu jako při večerech a akcích, kam občas chodím s rodiči.

Pohlédnu k otevřeným dvoukřídlým dveřím, kterými jsem přišla. Před chvílí mi bylo ještě horko, ale chladné venkovní počasí mi připomíná, že je půlka ledna. Moje šaty pískové barvy jsou sice dlouhé až na zem a mají přiléhavé rukávy, ale tenký satén mě nezahřeje ani náhodou. V zátylku mi naskočí husí kůže. Zimomřivě zkřížím ruce na prsou a stoupnu si vedle Vala. Výstřih, který mám na zádech, je naprosto velkolepý a byl hlavním důvodem, proč jsem se pro tyto šaty rozhodla, ale teď si přeju, abych si bývala vybrala nějaké teplejší. Měla bych se vrátit dovnitř. Stejně nekouřím a mohla bych na Vala počkat v teple. Nebo by mi mohl nabídnout svoje sako, ale to ho očividně vůbec nenapadlo.

Bolí mě nohy, jsem unavená, ale ještě není ani půlnoc. *Seber se, Belhaven-Wynfordová. Minulý rok jsi z parketu odcházela až po půl druhé a byla to nejlepší noc tvého života.* To už začínám stárnout, nebo co? Nebo je to tím, že mě to tenkrát se Sinclairem, Henrym, Olive a pár dalšími lidmi bavilo o dost víc? Kde vůbec jsou? Val nevypadá na to, že by mě postrádal, kdybych si teď na chvilku odběhla ke svým kamarádům. Už se chystám, že je půjdu hledat, když vtom si všimnu, že z foyer kdosi vychází.

Sinclair má obě ruce zabořené v kapsách tmavých oblekových kalhot a je opilý. Vidím to na jeho postoji, dokonce i v tom skrovném světle, které vydávají lucerny a mísovitá ohniště, rozestavěná po venku. Světlo mihotající se na zdech dvora a planoucí pohled mého nejlepšího kamaráda, který se na mě okamžitě upře. Znáám Sinclaira v tmavomodré školní uniformě Akademie Dunbridge, jejíž sako náruživě nenávidí a nosí ho většinou jen přehozené

přes ramena. Ale tenhle černý oblek, k němuž si vybral kožené boty a bílou košili, mu padne na štíhlé tělo jako ulitý. Nevím, co si s těmi svými blondatými vlasy udělal, ale dneska mu do čela padají obzvlášť ležérně. Měl by mi být vděčný, že jsem mu vymluvila, aby před plesem ještě zašel k holiči. Vždycky, když od něj přijde, vypadá jako čerstvě ostříhaný pudl. Ale dneska večer mu to sluší, ani neví jak moc.

Za ním jde Henry s Emmou, která na mě mávne, jakmile si mě všimne. Vyklouzne zpod Henryho paže, kterou jí položil přes rameno, a vydá se ke mně. Jsem si celkem jistá, že tyhle přiléhavé tmavě modré šaty by nikdo nedokázal vynést lépe než právě Emma. Je ta nejsportovnější a zároveň nejelegantnější holka, jakou znám, a s Henrym, který si může obléct cokoliv a vždycky bude vypadat jako nějaký podělaný princ, jsou prostě pár snů.

„Hned se vrátím,“ zamumlám a odvrátím se od Vala a obláčku kouře, který zrovna vane mým směrem. Je mi trochu špatně, což ale není jen dýmem z cigaret. Už od rána cítím nějaké podprahové napětí, které vyústilo v to, že jsem do sebe při večeři skoro nic nedostala. Čekám na tu chvíli, kdy nervozita konečně povolí a já si budu ples moct užít.

„No, tak jak si užíváte ples, přátelé?“ Je s podivem, že dokážu znít tak pohodově, i když si v nitru přijdu úplně otupělá.

Snažím se neklepat zimou, ale Sinclair se na mě upřeně zadívá. Vyndá ruce z kapes kalhot a já vím, že hřejí. Ale nejdu k němu a nenechám se od něj obejmout prostě jen proto, že to tak děláme vždycky a je jediný kluk, který se mě může dotknout, aniž by to něco znamenalo. Zůstanu stát na místě, Emma cosi řekne, ale obsah jejích slov ke mně nepronikne. Sinclair se vyhne mému pohledu. Pokusím se usmát, ale jde to ztuhla, protože se musím sama

sebe pořád ptát, proč je to mezi námi dvěma poslední dobou tak zvláštní. Proč si připadám jako zrádkyně, když jsem tu s Valem a trávím večer s ním a jeho kamarády, a ne s těmi svými? Ale vždyť to koneckonců není tak, že by mě na ples namísto Vala pozval Sinclair. Jako každý rok jsem na to čekala, protože když jde o novoroční ples, tak se mi feminismus vykourí z hlavy a potají doufám, že mě někdo pozve tak jako všechny ty hrdinky z knížek. Že mě pozve *on*. Sinclair. Samozřejmě napůl ironicky, jako nejlepší kamarádku, i když by si to všichni vykládali nějak jinak. Ale Sinclair mě nepozval. Jasně že ne. Pozval Ellie Inglewoodovou, která se tím vychloubala před svými kamarádkami. Sinclair si s ní párkrát zatancoval a pak už jen tak postával s Henrym a ostatními. Normálně bych šla s Gideonem nebo Omarem. S někým, koho mám ráda a dobře ho znám. Tak dobře, abych si byla jistá, že ode mě nebude nic chtít. No jo, jenže letos není normální vůbec nic, protože jsem tu s Valem, který ode mě určitě něco chce. To je vlastně ta věc, která se mi na něm líbí. Že mě chce. Kdo by nechtěl, aby po něm toužil Valentine Ward, kapitán ragbyového týmu a neoficiální král Akademie Dunbridge?

Emma se ovívá a chichotá se, takže je s největší pravděpodobností přiopilá. Henry se k ní skloní a dá jí pusu. To je jediná věc, co mi na novoročním plese vadí. Alkohol, který se sem každoročně pašuje po litrech.

Podívám se na Sinclaira, sundává si sako. Když mi ho podává, vyhloubí se mu mezi obočím příkrá vráska. Zaváhám.

„Mrzneš,“ prohlásí stručně. Hlas má chladný, ale v jeho světlých očích se zároveň zračí něco, z čeho se mi podlamují nohy.

Než stačím jen pomyslet na to, že bych si sako vzala, ucítím, jak mi na ramenou těžce přistane něčí paže.

„Nepůjdeme zase dovnitř?“

Z Valova dechu je cítit alkohol, mám chuť odvrátit hlavu, ale přinutím se to neudělat. Ještě by se naštal, že ho tu před svými kámoši ztrapňuju. Na takové věci je citlivý, to není žádná novinka. A má k tomu svoje důvody, i když bych si přála, aby mi o nich pověděl víc. Jenže od té doby, co jsme se začali víc vídat, by se příležitosti, kdy se zmínil o svojí sestře, daly spočítat na prstech jedné ruky. Absolvovala Akademii Dunbridge před pár lety a šla studovat na Oxford, ale jejich vztah se od té doby očividně nezlepšil.

„Klidně,“ kývnu a Sinclair si sako zase obleče. Rty má jako úzkou čárku, tak pevně je tiskne k sobě.

„Kde jsi nechal Ellie?“ zeptá se Val tím povýšeným tónem, na který je Sinclair naprosto alergický. „Už spin-ká, nebo si ještě hraje se svýma kámoškama?“

„Vale,“ zamumlám smířlivě a pokusím se ho odstrčit stranou. Tohle je věc, která mě vážně vytáčí. Že se do sebe se Sinclairem musejí pořád navážet a zbytečně si honit ego.

Sinclair sevře ruce v pěst. „Drž hubu, Warde!“

„Nebud' drzej, jo?“ ozve se Val a přistoupí o krok blíž k němu. Je větší než Sinclair, a i když si nemyslím, že by byli tak nevyzrálí a skutečně se poprali, stejně zner-vózním.

„Jo? Nebo co?“ sykne Sinclair. „Dozví se to tvůj posranej strejda? Škoda, že už tu neučí.“

„Dávej si pozor na jazyk.“

„Vale... Pojd'me už.“ Zatáhnu Valentina za paži, ale on moji ruku setře.

„Ví tvoje máma o tom, že na novoročním plese chlastáš?“ zeptá se.

„Ne, ale určitě se ráda dozví, odkud se ten alkohol vzal.“

„Polib mi, Sinclaire,“ zavrčí Val. Neslyšně vydechnu, když se konečně nechá odtáhnout pryč. Nemám dobrý

pocit z toho, že ke vchodu zamířím s ním a Sinclaira a ostatní tam nechám stát. „Promiň,“ zamumlá, jakmile jsme z doslechu. „Já vím, že to bylo zbytečné a že jsou to tvoji kámoši.“

Otevru pusu, ale jsem tak překvapená, že nic neřeknu. Aspoň nic rozumného. „To nic.“ *Ehm, fakt ne?* Nepřijde mi v pohodě, když s mými kamarády takhle mluví. Ale Val si to očividně sám uvědomuje. Vypadá vážně provinile a zaboří ruce do kapes kalhot.

„Tohle je stejná šaškárna jako ty trapný galavečírky mojí mámy,“ prohlásí a zastaví se. „Všichni přišli jen proto, aby se tady ukázali.“

Přikývnu a vzpomenu si na akce, kam Veronica Wardová naši rodinu pravidelně zve. Od našeho domu to k vile Valovy rodiny netrvá ani tři čtvrtě hodiny cesty. Naši tátové spolu chodí hrát golf, když teda zrovna nedoprovázejí naše mámy na nějaké pracovní obědy. Valova máma je velké zvíře v realitní branži, zatímco ta moje jakožto gale-ristka zásobuje lepší společnost obrazy, které stojí řádově tolik co slušný rodinný domek. Často spolupracují. Ruka ruku myje, dalo by se říct. Pravda je ale taková, že se lidi z našich kruhů prostě rádi stýkají mezi sebou.

Příjmení Ward je pro mě už od dětství pojem. Valentine to bude mít s Belhaven-Wynfordovými podobně. Nebylo pochyb o tom, že se budeme vídat i na Akademii Dunbridge, vždyť tenhle internát je instituce britské smetánky, kde se jejím ratolestem dostane prvotřídního vzdělání. Zlí jazykové tvrdí, že je tu za ni i vychovají, ale to nemůžu soudit, koneckonců jsem nic jiného nezažila. Kdybych byla postava z nějakého románu, které jsem přečetla, musela bych tímhle životem v elitní bublině z principu opovrhovat. Pravda je ale taková, že si cením toho, co nám s Williamem rodiče umožnili. Byl by nevědek, kdybych to neuznávala, i když je někdy těžké snášet tlak, který

s sebou společenský vliv mých rodičů nese. Kromě mého bratra je Val vlastně jediný, s kým o tom můžu mluvit. Většinu času jsem ráda, že s tím moji kamarádi nemají nic společného. Všichni sice pocházejí z movitých rodin, ale životní realita té naší je jim i tak vzdálená.

„Můžeme jít pryč,“ navrhnou. Val ale zavrtí hlavou a moje tichá naděje se rozplyne. To by tak hrálo, abych se konečně zbavila těch podpatků.

„Ne, dobrý,“ odpoví. „Kromě toho vypadáš moc sexy na to, abychom se teď vypařili. Měli bychom ostatním dát ještě příležitost, aby záviděli.“

Polije mě horko. Ostatním... Takže Sinclairovi. Přitom si ale nemyslím, že by můj nejlepší kámoš na Vala žárlil. Vždyť mně je taky jedno, že Sinclair si myslí na Eleanor ze dvanáctého ročníku. Úplně jedno.

„Jak chceš,“ řeknu.

Val se usměje, což je pohled, který se nenaskytne moc často. Jindy má obličej i výraz v hnědých očích přísný. Jako by jeho lícní kosti nebyly z tohoto světa. Valentine Ward, lícní kosti, lícní kosti, lícní kosti a klasicistní nos, díky němuž vypadá jako nějaký vznešený řecký bůh. Takže je dost atraktivní, hlavně když si tak jako teď vezme perfektně padnoucí tmavý oblek, který mu zvýrazňuje ramena, rozložitá přesně tak akorát. Valentine Ward je vysoký, štíhlý a má atletickou postavu. Vypadá prostě tak, jak si člověk asi představuje kapitána ragbyového týmu z elitního internátu.

Položí mi ruku na spodek zad. „Prej k nám přijdete příští víkend na večeri,“ utrousí cestou dovnitř.

„Tak to přede mnou máš náskok,“ opáčím. „Já o ničem nevím.“

„Máma chtěla, abych tam šel taky. Říkal jsem si, jestli svoje rodiče nechceš doprovodit. Aspoň by ten večer nebyl tak nesnesitelný.“

Zaváhám. Nejde o to, že by moji rodiče nevěděli, že se s Valem sbližujeme, jak to máma nazývá. Ale bylo by to poprvé, co bychom se před nimi ukázali jako pár. Jestli teda vůbec pár jsme. Pár... Nemám nejmenší tušení, ale taky nechci nic uspěchat. Jsme spolu na novoročním plese, což může znamenat všechno a nic. Když se mě Val před vánočními prázdninami zeptal, jestli s ním nepůjdu, pomyslela jsem ze všeho nejdřív na Sinclaira. Teprve pak jsem se z toho dokázala radovat. Val si dal vážně záležet. Coural se mnou po knihkupectví *Ebrington Tales*, i když vím, že ho knížky k smrti nudí, načež jsme si dali v *Blue Room Café* horkou čokoládu, kde konečně vyrukoval s tou otázkou. Bylo naprosto správné, že jsem řekla ano, i když jsem potom probděla půlku noci a musela si představovat, jak se bude tvářit můj nejlepší kamarád, až se o tom dozví.

„Zeptám se jich na to,“ odpovím rychle. „Pippa přijde taky?“

Valovi ztvrdnou rysy v obličeji a zavrtí hlavou. Zmínit se o jeho sestře je vždycky riziko. Philippa Wardová dokončila Akademii Dunbridge před čtyřmi lety, načež šla se třemi stipendii studovat práva na Oxford. Je neskutečně ambiciózní a pýcha celé rodiny Wardů. Ne že by jejich rodiče nebyli hrdí i na Valentina, ale zajímá je hlavně to, jestli jejich děti dosahují dobrých výsledků ve škole. A Val ve výuce úplně neexceluje. Od doby, co tu jeho strejda přestal učit, podle všeho prolézá ještě hůř.

„Ne, má zkoušky,“ odpoví stroze a stáhne ruku. Výborně. Pokaždé, když se takhle zatvrdí, místo aby projevil svoje pocity, je to jako rána do hrudi. Namlouvám si, že ho to nikdo nenaučil. Veronica a August Wardovi nejsou chladní, ale zase mi nepřipadají nějak přehnaně srdeční.

„Počkej,“ ozve se Val, krátce se rozhlédne na obě strany a pak se vydá rozhodným krokem k šatnám, které jsou po straně foyer. V jednom rohu, kam není moc vidět, si

všimnu Ciliana, jak se sklání nad stolem. Zamrazí mě, když pochopím, co tam dělají.

Vždycky jsem si myslela, že je jen kec, že maturanti potají šňupou koks, ale očividně jsem byla naivní. Zastavím se, ale Val se už vydává k nim. Ze sálu vyjde několik osmáků a vrhnou na nás skeptické pohledy. Snad nás neuvidí nikdo z učitelů. Lehce si skousnu spodní ret a rozhlédnu se kolem sebe.

„Tori.“ Valův hlas zní tázavě. Když se k němu otočím, vyzývavě zvedne obočí.

Rychle zavrtím hlavou. „Ne, díky.“

Díky... Debilněji jsem snad ani odpovědět nemohla.

„Ale prosím tě.“ Cilian zvedne hlavu.

„Nechci,“ řeknu nejpevnějším hlasem, jakého jsem v té chvíli schopná.

„Jsi Belhaven-Wynfordová, tak si nemusíme na nic hrát. U vás je káčko na denním pořádku.“

„Nech toho,“ zastane se mě k mému překvapení Val. Z jeho hlasu číší jakási výhrůžka, která Ciliana okamžitě umlčí. Vrhne na mě opovržlivý pohled a pak se odvrátí.

„Promiň,“ řekne Val směrem ke mně. „Normálně to nedělám, ale poslední týdny stály fakt za hovno.“

A já jen kývnu do toho zvláštního ticha, které zavládne, když se Val skloní nad stolem a přiloží si prst k nosu. Nevypadá, že by šňupal poprvé v životě. A nelíbí se mi to. Vůbec se mi to nelíbí. Už tak mi přijde strašné, že všichni chlastají, ale možná jsem jenom přecitlivělá. Já Vala vlastně dokonce chápu. Od té doby, co musel jeho strejda odejít, to na Akademii Dunbridge nemá úplně lehké. Ani ne za osm týdnů začínají dvanáctému ročníku maturitní zkoušky a on prostě sázel na strejdovu podporu. Já sama fakt nejsem žádná hvězda, ale známky mám celkem solidní. Když jsem Valovi naposledy nabídl, že se můžeme učit spolu, nepřijal to úplně dobře. Pohádali jsme se, načež

strávil odpoledne vzpíráním a na veslařském trenažéru v internátní posilovně, a já jsem se zařekla, že se do toho už nebudu plést.

Val se zase narovná. Otře si nos hřbetem ruky a na chvíli zvrátí hlavu do zátylku. Zachvěje se mu chrípí, jak nasaje vzduch.

„Jsi v pohodě?“ zeptám se tiše, když mi pak položí ruku kolem ramen.

Kývne, ale nepodívá se na mě. „Nechceš si zatancovat?“

Zaváhám, protože když budu upřímná, nejradši bych se vrátila k Sinclairovi, Emmě a ostatním. Je to první novoroční ples, který netrávím se svými nejlepšími kamarády. Ale je to taky první ples, kdy mám opravdové rande. Je to přesně, jak jsem chtěla. Přinutím se k úsměvu.

„Jo, ráda.“

Val se napije z láhve ginu, kterou mu podá Cilian, a mně se trochu sevře žaludek. Zavrtím hlavou, když mi ji Val chce podat.

„Možná potom.“

Lež.

Val nic neřekne, ale když si z lahve znovu přihýbá, protočí panenky. Možná se mi to ale jen zdálo.

Když vejdemo velkými dvoukřídlými dveřmi do tanečního sálu, obklopí nás hlasitá hudba. Poznám tu písničku hned podle prvních taktů. *Thinking Bout You* od Ariany Grande. Na parketu je plno, třpytky a křišťálové lustry se ve světle jen blýskají. Trochu se mi zhoupne žaludek, když mi Val nabídne rámě, zatímco scházíme těch pár širokých kamenných schodů, které vedou od vchodu. Letmo se na něj podívám, vypadá teď trochu smířlivěji. Na tvář mu dopadá světlo a vrhá na jeho ostře řezané rysy stín. Jsem na novoročním plese s Valentinem Wardem. Fakt je to tak.

A všichni to vidí. Když dojdeme dolů, cítím na sobě jejich pohledy. Val svoji ruku nechá, kde je. Vede mě

doprostřed sálu, kolem lidí, kteří stojí u stolků na kraji parketu a baví se. Žáci z vyšších ročníků, kteří do sebe šťouchají a pokradmu na nás ukazují.

Připadám si trochu jako ve snu, když se ke mně Val obrátí a položí mi ruku na záda. Chytnu se jeho paže a ucítím na ní pevné svaly. Sice jen na chvíličku, ale přesto si najednou vzpomenu na Sinclaire a taneční lekce v osmém ročníku. Jak měl můj nejlepší kamarád překvapivě tvrdý biceps a já se ho prostě nedokázala dotknout, aniž by se mi sevřel žaludek.

Jak nás pan Acevedo málem poslal za dveře, protože jsme se v hodinách vždycky jen hystericky smáli a pletli kroky. Podívám se přes Valovo rameno směrem ke vchodu, jako by do mě udeřil blesk. Střetnu se přímo se Sinclairovým bezvýrazným pohledem. Opírá se o zábradlí nahoře vedle dvoukřídlých dveří. Emma a Henry se začali bezostyšně muckat, vedle Sinclaire stojí Gideon, pohybuje rty. Ale Sinclair se ani nenamáhá předstírat, že ho poslouchá. Dívá se dolů. Na mě a na Vala, jeho pohled se mi vpíjí přímo do duše.

„Hej, hudba hraje tady.“

Otočím hlavu zpátky k Valovi. Ten úsměv k jeho ostrému tónu nesedí. Všiml si Sinclaire a ostatních, nebo to bylo myšlené jen jako vtip? Hledám v jeho tváři nějaký signál, že je našťvaný, ale žádný nenajdu.

„Promiň.“ Usměju se.

Val si mě přitáhne o trochu blíž. „Bavíš se?“ zeptá se. Kývnu, je to už takový reflex. „Jo, jasně.“

„Ach jo, Tori...“ S povzdechem zavrtí hlavou, zatímco se dál pohybujeme do rytmu hudby. „Co dělám špatně?“ „Cože?“ oponuju okamžitě. „Vždyť je to super, vážně.“ „Ty bys šla radši za svými kámoši, co?“

Ono je to fakt tak vidět? Musím se víc snažit.

„Ne. Jsem tu s tebou.“

„To jsi,“ řekne Val. V tu chvíli se mi podívá do očí. Ne jen na chvilku a zběžně, je to fakt hluboký pohled, který mě ochromí zevnitř. Dáme si teď pusu? V románech a filmech by k tomu mělo dojít. Taneční parket, těsné objetí. Předklonit se, zavřít oči. Pomoc!

Nevím, jestli Val moji paniku vycítí. O kousek ucouvne, zvedne paži a já se otočím. Když si mě pak přitáhne zpátky k sobě, ucítím jeho ruku ještě níž než předtím. Celé tělo mě brní nervozitou. Od lebky až ke konečkům prstů. Skoro mi přijde, jako bych každý jeho dotek vnímala až přehnaně citlivě. Písnička dohraje, je to samozřejmě jako z nějakého špatného filmu o střední. Začne hrát pomalá skladba. Val mi položí obě ruce na zadek a přitiskne si mě na tělo.

„Tak pozor, kamaráde.“

Nevím, kde se tu najednou vzala, ale než mi dojde, co se děje, posune Eleanor Attenboroughová Valovy ruce zpátky na moje bedra. A tím *zpátky* myslím o pořádný kus nahoru.

„Jsi snad gentleman, ne?“ Když Val rozhořčeně otevře pusu, pošle mu vzdušný polibek. Eleanor na mě letmo pohlédne, chvilku si mě měří. Není to zastrášující, ale spíš zkoumavý pohled, který jako by říkal, jestli jsem v pohodě s tím, co se tu právě děje.

Odvrátí se až ve chvíli, kdy se nejistě usměju, a pak se ztratí v davu.

„Bože, Eleanor,“ zamumlá Val, načež ji začne parodovat. „*Tak pozor, kamaráde...* Ty vole, ona snad žárlí, nebo co?“

Nic neříkám. Možná, že to Val vidí jinak, ale mně nepřipadá, že by po něm Eleanor nějak tesknila. Jak dlouho spolu vůbec chodili? Maximálně dva měsíce, samozřejmě dost dlouho na to, aby o tom mluvila celá škola. Tak to na Akademii Dunbridge prostě chodí.

„Ta asi nemá všech pět pohromadě.“ Ani nestihnu zareagovat, tak rychle mě Val popadne za ruku a táhne za sebou. „Ale to je fuk, pojďme odsud vypadnout.“

Intuitivně cítím, že není dobrý nápad Valovi odporovat, a tak ho následuju. Je dneska nějaký nevyzpytatelný. Ještě před chvílí chtěl přece tancovat a nikam neodcházet. Může za to kokain? To by teď opravdu neměl být sám, že ne?

Vyjdeme po schodech ke dveřím. Sinclair, Gideon a Emma s Henrym už tu nejsou. Valovi kamarádi ve foyer taky ne. Val se na mě ani nepodívá, zato cestou ven vytáhne z kapsy mobil.

„Určitě jsou za tělocvičnou,“ zamumlá a zarazí se. „Je ti zima?“

Zhoupne se mi žaludek, když si svlékne sako a podá mi ho. Ne, v pohodě. To je moje první myšlenka. A ta druhá: Ó, můj bože, Valentine Ward mi nabízí svoje sako. Je mi samozřejmě moc velké, ale zbožňuju ho.

„Půjdeme za nimi?“ zeptá se.

Kývnu. „Jasně.“

„Nebo chceš radši ke svým kámošům?“

Zeptá se bez výčitky v hlase, ale pak na mě upře vyčkávací pohled. Ví, že existuje jen jedna správná odpověď.

„Ne.“ Zavrtím hlavou. Zvlášť když ani nevím, kde teď jsou. „Půjdu s tebou.“

Val vykouzlí ten svůj úsměv, při kterém zvedne jen jeden koutek. Je tak sexy.

„Já jsem věděl, že si vybereš správně,“ řekne. Zabočíme za roh a on mě přitiskne ke zdi, je tma a já na sobě mám jeho sako. Mně snad pukne srdce. „Victorie Balhaven-Wynfordová, ty jsi pro svoje kamarády z ročníku až moc cool, řekl ti to už někdy někdo?“

„Ne, jsi první.“

Val se uculí. „Vážně?“

A pak mě políbí.

Je to jediný plynulý pohyb, ale já ho nečekala. I přes sako cítím chladnou zeď a svůj splašený tep, přímo na Valových rtech.

Dýchej nosem. Zavři oči. Tak se to píše ve všech románech. Panebože, v knížkách to zvládnou i holky, které to zažívají poprvé. Mají to v krvi. A navíc to není moje první pusa. Dobře, je to první pořádná pusa, ale když zavřu oči, uvidím Sinclaire, jak sedí na parapetu, blondaté vlasy mu padají do očí, a pak se od sebe oba naráz odtáhneme.

Val mě popadne za hlavu a přitiskne si mě ještě blíž. Neptá se, jestli je to pro mě v pohodě. Jako by jediná důležitá úloha ženy spočívala v tom, že se jí někdo zmocní. Získala jsem z knížek pocit, že je to romantické, ale v tuhle chvíli to na mě působí spíš tak nějak hrozivě. Jako výzva k něčemu, na co možná ještě nejsem připravená.

Neodtáhnou se, protože ani nemůžu. A protože si zčásti užívám, co se tu děje. Cítím motýly v břiše, podlamují se mi kolena.

Vtom se někdo přiblíží a já sebou trhnu. Val si toho vůbec nevšímá. Vsune mi nohu mezi kolena, na což moje tělo zareaguje neklidným pulzováním. Políbím ho.

A tomu polibku přihlíží můj nejlepší kamarád.

Sinclair má v očích prázdný pohled, který se mi zapíchne do břicha jako rampouch. Trvá to jen zlomek vteřiny, pak se odvrátí. Potlačovaně zasténám a Val toho nechá.

Odtáhne se, rty se mu lesknou, má rozšířené zorničky. Vlastně mi nahání strach, takovým dráždivým způsobem.

„Jsem tvůj první?“ zeptá se.

Nevím, co chce slyšet. Líbilo by se mu, kdyby byl první? Striktně vzato se ta pusa se Sinclairem tenkrát v sedmé třídě nepočítá. To byla jen taková legrace. Kývnu. Mám sucho v puse.

2. KAPITOLA

Charles

Ona ho líbá.

No, co na to říct? Je to strašný pocit.

Tori líbá Valentina Warda. Nebo *on* líbá *ji*, nedokážu o tom dál přemýšlet, protože mě to dohání k šílenství. V útrobách cítím jen palčivé a ochromující zoufalství, které vždycky vyplave na povrch, ať už toho podělaného ginu vypiju, kolik chci.

Tori může dělat nebo nedělat, co se jí zlíbí, ale fakt to musí být přímo tady přede mnou? Neměl jsem na tenhle zasraný novoroční ples chodit. Je to trapárna. Ellie Inglewoodová už se dávno vypařila a natáčí někde se svými kámoškami trapné tiktoky. A určitě mě pomlouvají, protože jsem děsně nudný. Ani jsem se nepokusil jí dát pusu, v což ona určitě doufala. A to je dojem, jaký ze mě mají všichni. Sinclair, ten ví, co chce, a taky si to sebevědomě vezme. Má ve skříňce kondomy, jenže ve skutečnosti se ani náhodou nedostane k tomu, že by je použil. Je jednodušší schovávat se za drzími průpovídkami a dvojsmyslnými komentáři než se přiznat k tomu, jaký ve skutečnosti jsem. Nepolíbený. No, dobře, ne tak úplně, ale od toho polibku tenkrát s Tori jsem se bohužel nikam

dál neposunul. Není divu, že se mucká radši s Valentinem Wardem, on na rozdíl ode mě vypadá, že ví, co dělá.

„Nechceš to radši proložit nějakou vodou?“ zeptá se Gideon.

Od toho to sedí. Sám je opilý, i když ne tolik jako já. No a co? Je novoroční ples. Vždyť se ví, že tu pijeme, nikoho to nezajímá. No dobře, máme tu i lidi, jako je Henry, kteří jsou naprosto střízliví. A visí Emmě na rtech, jako by byla jediný člověk na světě. Já to svému nejlepšímu kámošovi přeju, o to nejde, ale v poslední době mám prostě dost vztek.

„Ne,“ odpovím a ignoruju, jak Gideon potřese hlavou. „Nepůjdeme ještě dovnitř?“

„Kámo, já nevím, jestli je to úplně dobrý nápad. Jestli nás takhle uvidí učitelé...“

„Vždyť ti jsou taky všichni pod parou.“

„Tvoje máma určitě ne.“

Otráveně si odfrknu. Oukej, moje máma – a ředitelka Akademie Dunbridge v jedné osobě – by mě takhle fakt vidět neměla. To, že jsem její syn, bohužel neznamená, že pro mě školní řád neplatí. Naopak. Někdy si říkám, že je na mě máma obzvlášť přísná, aby nikoho ani nenapadlo jí předhazovat, že mi nadřzuje. Nulová tolerance alkoholu pro všechny mladší osmnácti let platí i pro mě. Jestli nás chytí, jsme nahraní. Důtka, kterou nám loni na podzim přišli kvůli tomu expertovi Henrymu, když se po smrti své sestry z pochopitelných důvodů ztráskal, se nám v lednu se začátkem nového pololetí naštěstí smazala, ale nemusíme se zas hned do něčeho namočit.

Stejně jsem se ale asi dost nalil, najednou se totiž ocitneme v jednom ze starých skleníků. A já si nepamatuju, jak jsme se sem dostali. Ale pamatuju si, jak Valentine Ward přitiskl Tori zády ke zdi. Je mi na zvracení už jen z toho, když si představím, jak se jí dotýká. Proč se Tori nechá? Je to slizák a ona je na něj moc chytrá.

Piju dál. Už mě z toho vůbec nepálí v krku. Když zavřu oči, trochu se mi točí svět, ale není to tak strašné. Rád bych si lehl. Jo, to je dobrý nápad.

Někdo se mě pokouší zadržet, slyším hlasy a řinčení skla. Oukej, je mi trochu zle, ale na tom nesejde. Na chvíli se nade mnou vynoří Henryho obličej. Cosi řekne a pak se obrátí zase jinam. Kolik je vlastně hodin? Možná si na chvilku zdřímnu. Mám unavené oči. Mám unavenou hlavu a srdce vlastně taky. Do prdele s Valentinem. Fakt ho nenávidím. A Tori taky. Proč je vůbec tak hezká? A teď zase. Její tvář se točí, ale já si na ni chci sáhnout. Chci jí říct, že ji miluju, ale to prostě nejde, aniž bych všechno zničil. Naše přátelství, do hajzlu. Je to tak frustrující. Musí být fakt super líbat se s takovým debillem. A tak to řeknu nahlas.

„Cože, Sinclair?“

Její hlas, zní tak hebcce. Torin hebký hlas. To nedává smysl, ne?

„Potřebuješ zvracet?“

Doufám, že ne. Ale doufám i v dost jiných věcí. Hodně z nich se nevyplní, to přece víme. Ale její prsty mě hřejí ve vlasech, hlavu mám těžkou, strašně těžkou. Myslím, že mě jednou rukou objala.

Ať nechodí pryč.

Victoria

Val má rozšířené zorničky a já zas žaludek jako na vodě. Možná jsem paranoidní, ale lidi pod vlivem drog mě znerózňují. Myslím, že k tomu mám svoje důvody.

Ale stejně jsem s ním a hrstkou dalších lidí z dvanáctého ročníku vyšla za tělocvičnu, kde se rozjíždí druhá,

neoficiální párty. Protože na plese je *nuda* a já jsem si netroufala přiznat, že bych se tam zase ráda vrátila. Mám takový pocit, že si musím promluvit se Sinclairem. Když viděl, jak mě Val líbá, vypadal fakt odrovnaně. Vypadal odrovnaně a dost pod vlivem. Což se mu nepodobá, můj nejlepší kamarád ví, že s tím mám dost problém. Val ne, ale s ním to skousnu a nebudu o tom mluvit. Val a hlavně jeho rodina nemusí vědět, proč mám takový odpor k alkoholu a dalším drogám.

Někdo přinesl reprák, z něhož vyhrává agresivní rap. S Valem jsme se už pak nelíbili, teď se zase baví se svými kámoši. Mluví dost nahlas, jejich smích zní trochu výhrůžně. Většinu historek, které si vyprávějí, úplně nepobírám. A tak se jen usmívám a už poněkolkáté odmítám alkohol, který tu teče proudem.

Co se vlastně stane, když si dá člověk koks a pak chlast? Dá se to kombinovat, nebo se mám bát, že tu Val a ti ostatní brzy dostanou srdeční arytmii a zhroutí se? Ale na druhou stranu nevypadají, že by tuhle kombinaci zkoušeli poprvé. A jsou tu i lidi, kteří se zdají být víceméně při smyslech.

Třeba Eleanor Attenboroughová se svými kamarádkami. Stojí pár metrů od nás. Netroufám si k nim jít, i když tuším, že bych se v jejich kroužku možná bavila líp. Ale nechci být ta malá holka z jedenáctého ročníku, která všechny jen otravuje.

Ale Val by se se mnou mohl bavit. Teda ne o samotě, to vůbec nečekám. Vždyť jsme na novoročním plese a on si ho chce užít se svými kamarády. To naprosto chápu. No jo, ale taky by mě mohl trochu víc zapojovat, a ne takhle přehlížet. Na druhou stranu jsem ráda, že mě nechtěl zatáhnout do nějaké temné chodby a dělat tam věci, na které se ještě necítím. To bych mu ale taky řekla, jasné a důrazně. Aspoň myslím.

Mám přes ramena přehozené jeho sako, ale stejně je mi zima. Je prostě leden, no. Ostatní už se většinou převlékli, nebo si přes plesové šaty přehodili bundu.

Možná bych si taky měla odskočit nahoru do pokoje a hodit na sebe něco teplejšího. Jenže kdybych tam došla, pochybuju, že bych sebrala motivaci jít zase dolů. Začíná na mě být fakt celkem pozdě. Vytáhnu mobil, jen abych se koukla na čas, ale místo toho na mě vyskočí zpráva od Emmy.

E: Kde jsi?

E: Tori? Jsi v pohodě? Nechci tě otravovat, ale nemohla by ses u nás na chvíli stavit?

T: Jsme s Valem a ostatními vzadu za tělocvičnou. Kde jste vy?

Emma je k mému překvapení zrovna online. Okamžitě začne psát odpověď.

E: Na cestě do klučičího křídla. Henry a Gideon jdou uložit Sinclaira do postele.

Začne mi být zase trochu teplo. Přesněji řečeno mě polije horko.

T: Jak to?

E: Trochu to přehnal s pitím...

T: Jdu tam.

Vzhlednu a vidím, že Val pořád stojí u svých kamarádů a očividně ho vůbec nezajímá, co dělám. Asi bych se měla rozloučit, ale možná bude jen rád, když ho teď prostě nechám na pokoji. Když jsem předtím stála vedle něj, měl v hlase už zase takový ten podrážděný podtón.

Já toho kluka nechápu. V jednu chvíli je všechno super, ale pak se atmosféra zničehonic pokazí a já netuším, co jsem zase udělala špatně. Když jsme spolu sami, tak to vypadá jinak. Někdy mi přijde, jako by musel před svými kamarády a hlavně kluky z ragby za každou cenu předstírat, že nemá žádné city.

Vydám se temnou cestou k internátu, bolí mě nohy, proklínám ty lodičky od Louboutina. Sako Valovi za chvíli vrátím. Určitě to nebude trvat dlouho, ani si nevšimne, že jsem si na chvíli odběhla, a než se vrátím k tělocvičně, můžu si rychle skočit do pokoje pro něco teplejšího na sebe. Zamírím k východnímu křídlu, kolem tanečního sálu je pořád ještě rušno. Boty mi několikrát uvíznou ve spárách mezi nerovnými dlažebními kostkami a já frustrovaně zasténám. Přidržím se oblouku jedné z arkád a vyzuju si nejdřív levou a pak i pravou botu. Země studí jako led, ale to je teď pro moje rozbolavělé nohy úplný balzám. Navíc můžu jít rychleji.

Večerka dneska neplatí, aspoň pro nás starší, ale stejně mi přijde, jako bych porušovala pravidla, když stoupám v tuhle hodinu po schodech k ložnicím kluků. Na chodbě jedenáctého ročníku se svítí. Henry a Sinclair mají otevřené dveře. Když přijdu blíž, Henry zrovna vychází ze svého pokoje, nese láhev s vodou a mokrý ručník. Na chvíli se zatváří, jako bych ho přistihla při činu, ale pak pozná, kdo jsem.

„Aha, tak tady jsi.“ Pokývne k Sinclairovu pokoji. „Je dost mimo.“

Následuju Henryho dovnitř a na jazyk se mi derou různé výčitky. *Proč jste ho nezastavili? Myslela jsem, že na sebe v téhle partě dáváme pozor.* Ale já nemám co říkat, vždyť jsem se svých kamarádů dneska taky nedržela.

V místnosti je plno. Emma stojí u zdi se založenýma rukama a ustaraným výrazem, Gideon sedí na posteli

u Sinclaira a drží ho za ramena, aby se horní polovinou těla nepřevážil dopředu. Omar mu vyzouvá boty.

Jsem otupělá, ale klidná. Ne že bych něco takového viděla poprvé, jen to ještě nikdy nebyl můj nejlepší kamarád, o koho jsem se musela postarat. V obličejí je bílý a má přivřené oči.

Odložím si boty na zem, hodím Valovo sako přes židli a vezmu si od Henryho ručník. Cítím, jak je studený a těžký.

„Zvracel už?“ zeptám se.

„Jo, cestou sem,“ řekne Emma. „Myslíte, že bychom měli dojít pro doktora Hendersona?“

„Ne, jen by byly problémy.“ A kromě toho vím, co je potřeba udělat.

Omar mi udělá místo a já vklouznu k Sinclairovi na postel. Stačil se opřít zády o zeď.

„Hej.“ Výborně, nereaguje. Ale aspoň tiše zasténá, když mu přitisknu mokrý ručník na čelo. Klesne hlavou proti mojí ruce. „Ty blbečku,“ zamumlám. Co to má znamenat? Proč se tak zřídil?

„Myslím, že byl chvíli v bezvědomí, Tori.“ Emmě se třese hlas. Chápu ji. Je strašné to vidět poprvé, ale když si dá člověk na pár věcí pozor, tak se vlastně nemůže nic stát.

„Jestli zvracel, mělo by se mu brzy udělat líp.“ Vezmu Sinclaira za bradu. Hlavu má těžkou, ale kůži neskutečně jemnou. Když zamrká, udělá se mi trochu mdlo. Oči má modré a zastřené alkoholem. Zamumlá ztěžklým jazykem moje jméno a mně naskočí husí kůže.

„Jo, ty troubo,“ řeknu a položím mu studený ručník na zátylek. „Co to má znamenat?“

„Co?“

„Tohle. Jsi úplně na šrot a kazíš svým kámošům večer.“

Sinclair se opře hlavou o zeď a já mu mezitím povolím kravatu. Určitě mě neslyšel.

„Ten večer už byl stejně na hovno,“ zamumlá.

Ztuhnou mi prsty. Podívá se na mě, ale zavírají se mu víčka. Rozepnu mu vrchní knoflíky u košile a hodím Henrymu jeho kravatu. Pověsí ji přes opěradlo židle a druhou paží obejmeme Emmu.

„Můžete jít, já tu zůstanu,“ řeknu.

„Určitě?“ zeptá se Henry tiše.

„Jasně, dojdu pro vás, kdybych potřebovala pomoc,“ slíbím jim.

„Budeme hned vedle,“ dodá Emma rychle.

Musím se usmát, i když mi zrovna není úplně do smíchu. „Já vím.“

Henry na mě vrhne pronikavý pohled. Vypadá, že bojuje sám se sebou, nechce tu svého nejlepšího kamaráda jen tak nechat, ale pak se fakt otočí a vyjde ven za Emmou. Gideon a Omar vypadají, jako by si spíš oddychli, že z pokoje můžou odejít. A pak už tu zbydu jen já a Sinclair.

„Proč byl na hovno?“ zeptám se, jakmile se zavrou dveře.

Sinclair už je zase mimo a trhne sebou. „He?“

„Ten večer,“ zopakuju. „Proč byl na hovno?“

„Kvůli holkám,“ zamumlá. „Já jsem tak unavenej...“

„Já vím, ale než usneš, musíš ještě vypít tuhle vodu.“

„Tori...“, vzdychne.

„Ne, nesmlouvej se mnou. Je mi líto, ale to sis měl rozmyslet, než sis vychlastal mozek z hlavy.“

Útrpně zasténá, ale láhev si skutečně vezme. Vybryndá si na košili míň vody, než jsem čekala.

„Svleč si to!“ zavelím, když si všimnu, že jsou na ní stopy zvratků.

„Jsem opilej,“ zabručí.

„No právě.“ Vstanu a dojdu k Sinclairově šatní skříni. Když po něm hodím tričko, skutečně zvedne ruku, aby ho chytil, ale mine. Trvá mu celou věčnost, než si rozepne

košili a svlékne si ji. Když vstane, aby si sundal i kalhoty od obleku, vážně se snažím nekoukat, jenže jak mu takhle hrají lopatky a pohybují se svaly na zádech, bohužel to jinak nejde. Konečně vklouzne do trička a já využiju příležitosti a odhrnu jeho příkrývku. Musí se mě přidržit za rameno. Na chvíli dostanu strach, protože trochu zavravorá dopředu a já si uvědomím, jak je těžký. Občas zapomínám, že je Sinclair skoro o hlavu vyšší než já. Taky je potřeba říct, že se to změnilo hrozně rychle. Před letními prázdninami na konci devítky jsme byli ještě skoro stejně velcí, ale v desátém ročníku, když jsme byli na novoroční párty v Edinburghu a on mě zezadu objal, tak se mi najednou mohl opřít bradou o hlavu.

Zachytím ho a ucítím jeho vypracovanou paži. Najednou mám sucho v puse. Sakra, kde najednou nabral všechny ty svaly?

Vezmu Sinclaira za ramena, posadím ho na matraci a stoupnu si mu mezi nohy. Nejspíš má závratě a potřebuje se něčeho držet, protože najednou ucítím, jak mě chytne zezadu za stehna. Jeho ruce sálají přes tenoučké šaty, které mi sám vybral, a já najednou zatoužím, aby mi je svlékl. Když ke mně vzhledne, zašimrá mě v břiše. Blondaté vlasy mu padají do čela. Jak to Sinclair dělá, že i v takovém stavu vypadá pořád tak strašně sexy? Cukne mu v čelisti, pak polkne. Konečky prstů mě jen úplně letmo pohladí po nohách, potom ruce zase stáhne. Srdce mi nervózně buší. Nemusím mu říkat, ať si lehne, naštěstí na to přijde sám.

„A jaké to je?“ zeptá se, jakmile se otočím, abych hodila jeho oblečení do koše na prádlo.

„Co jako?“

„Když si tě člověk, kterého chceš políbit, začne všímat...“ Zní unaveně, slova už mu splývají na jazyku. „Určitě super pocit.“

A sakra, v tu ránu mě zamrazí.

Co to povídá? Myslí tím Vala?

A koho jiného, Tori?

Ale proč to říká tak vyčítavě? Sinclairovi může být přece jedno, s kým se líbám nebo nelíbám. Měl tisíce příležitostí Vala předběhnout. Vážně, možná ještě víc. Už nevím, kdy jsem je přestala počítat. Stovky, tisíce, ale nevyužil ani jedinou.

Mám jediné štěstí, že Sinclair očividně nečeká žádnou odpověď. Na to je totiž moc opilý. Nejspíš v příští vteřině zapomněl, co vůbec říkal. Já jsem ale nezapomněla. Se zavřenýma očima klesne na polštář. Jak si teď může jen tak usnout?

Chvilí nerozhodně postávám v jeho pokoji. Nejradši bych se hned vypařila, ale bohužel jsem Henrymu a ostatním slíbila, že u Sinclaira zůstanu.

Potlačím povzdech. Uvědomím si, že stojím bosá v dlouhých plesových šatech uprostřed pokoje svého nejlepšího a ožralého kamaráda. V noci po novoročním plese. Wow.

A stejně jsem tak nějak ráda, že se budu svlékat v Sinclairově pokoji, a ne v tom Valově.

Sinclair zamrká.

„Zavři oči,“ poručím mu a snažím se nahmatat zip. Naštěstí je po straně, takže s ním nepotřebuju pomoci.

„Já se nekoukám,“ zamumlá Sinclair. Padají mu víčka, zavře oči. „A i kdyby... já vím, jak vypadáš nahý.“

„Možná je to pro tebe novinka, ale ženské tělo se mezi dvanácti a sedmnácti dost mění.“

„Bylo ti třináct,“ zahuhňá.

A jo, má pravdu. Ale když jsme se tenkrát v noci v sedmé třídě koupali v ebringtonském Zámeckém jezeře, byla tma. Jo, bez spodního prádla. Ale beztak nebylo nic vidět.

Sinclair má pootevřené okno, a když si sundávám šaty, pohladí mě po ramenou jemný závan větru. Šaty

mi spadnou k nohám. Nevzala jsem pod ně podprsenku, protože mají hluboký výstřih na zádech a vepředu na hrudi jsou natolik přiléhavé, že drží všechno na svém místě. Vykročím z hromádky látky na zemi, ukročím do strany a vytáhnu ze Sinclairovy skříňe ještě jedno tričko. Je z loňského letního benefičního běhu a sahá mi až po stehna.

„Fajn,“ řeknu a obrátím se zpátky k posteli.

Sinclair nereaguje. Leží na zádech, hlava mu klesla na stranu. Ke zdi. Pusů má mírně pootevřenou, jeho hrud' se rovnoměrně zdvihá a zase klesá.

Takže se vážně nedíval. Má štěstí.

Panuje tu zvláštní tísnivé ticho, vklouznou do maličké koupelny a použiju na odličení obličeje Sinclairův sprchový gel. Pálí mě oči, protože si řasenku smývám mýdlem. Vypláchnu si pusů jeho ústní vodou, to musí jako nouzové řešení stačit, a napiju se ledové vody přímo z dlaní. Pak se zase narovná a uvidím v zrcadle svoje červené, unavené oči. Naštěstí v koupelnové skřínce najdu jednu ze svých gumíček do vlasů, pořád je někde nechávám. Když má Sinclair blondaté vlasy trochu delší, tak jako právě teď, občas si sváže vrchní pramínky do takového uzlíku. Mám pro tenhle účes tak trochu slabost, ale to nemusí vědět. Obratným pohybem si smotám dlouhé vlasy měděné barvy do drdolu. Jestli s ním hodlám spát na jedné posteli, určitě by si mi na ně v průběhu noci lehl, což je kupodivu dost bolestivá záležitost.

Vrátím se do pokoje, Sinclair je pořád v limbu. Pro jistotu mu postavím k posteli vedle hlavy kbelík, který byl v koupelně. Člověk nikdy neví. Pak přelezu jeho spící tělo. Namáčknu se mezi něj a stěnu, Sinclair sebou trhne.

„Hm?“ Zamrká.

„Posuň se, ty kuřátko.“ Odšoupnu ho na kraj postele. Tuhle prezdívkou už mu nikdo neodpáře. Říkám mu tak

od té doby, co jsme byli v páté třídě na exkurzi na biofarmě v Highbourně a on dostal panický strach z volně pobíhajících slepic.

„Spadnu dolů,“ zakňourá.

„Nespadneš, držím tě. Ale nechci být na ráně, kdybys potřeboval zvracet. Kdyžtak máš vedle sebe kbelík.“

„Nepotřebuju,“ zamumlá Sinclair. Pošoupne se asi o půl centimetru na stranu a pak ucítím, jak jeho tělo zase povolí. Protože svoje sliby plním, stočím se vedle něj na bok a jednou rukou ho obejmou. Hned mě chytne za zápěstí a přitáhne si ho na hrud.

„Je ti zle?“ zeptám se, když tiše zasténá.

„Nevím... ta postel se houpe.“

Přitáhnu si ho ještě o kousek blíž k sobě. „Už spi. Kdyby něco, jsem tady.“

„Victorie,“ zamumlá po chvílce. Je fakt na káry. Nikdy mi neříká celým křestním jménem.

„Charlesi?“ A já jemu taky ne. To jméno má takovou neznámou pachut. Pachut vzrušení, která ale není nepříjemná. Nikdo mu tak ve škole neříká. No dobře, až na učitele a jeho vlastní mámu. Přitom to zní tak něžně. Charles. Hm...

Povzdychne si a přitiskne se ke mně ještě víc. „Hezky voníš.“

Zase mě začne zrádně šimrat v břiše. „Je mi líto, ale to o tobě dneska výjimečně říct nemůžu.“

„Mám se ještě vysprchovat?“ Pokusí se ode mě odlepit, ale přesně po čtyřech vteřinách to vzdá. Uvolní svaly a svalí se zpátky do mého náručí.

„Ne, nepotřebuju řešit další drama, až sebou sekneš ve sprše.“

„Neseknu sebou.“

„Vždyť jsi ani nevydržel vsedě.“

„Už se mi ani tolik netočí hlava.“

„Počkej, až zavřeš oči.“

Zmučeně zasténá, jakmile to udělá.

Zvednu bradu. Sinclairovy vlasy nejsou cítit kouřem. A není se čemu divit. Vždyť nekouřili jednu za druhou, na rozdíl od Vala a jeho kumpánů.

Sinclair už se neozývá. Zavřu oči. Kdybych se teď trochu předklonila, mohla bych mu zabořit nos do vlasů a...

„Tori?“ ozve se tiše.

„No?“

„Onsitěnezaslouží.“ Slova táhnoucí se jako žvýkačka, ztěžklý jazyk. Sinclair ten konec spolkně, ale já mu stejně porozumím. Bohužel.

Zamrazí mě. Nehýbu se a nic neříkám. Když to jedno-duše vyignoruju, bude to vypadat, jako by Sinclair před chvílí vůbec nic neřekl. Taký že neřekl. To řekl jeho podnapilý mozek. Ale opilí a děti prý vždycky říkají pravdu.

Sinclair si unaveně vzdychne, ten zvuk mi projede až do podbřišku. Hluboký, úlevný zvuk. Ucítím jemné zachvění, které mu projede tělem, tak jako vždycky při usínání. Hlava mu klesne, ale moji ruku nepustí.

Mám jediné štěstí, že už moje frustrované zaúpění nemohl slyšet.

3. KAPITOLA

Victoria

Když se druhého dne ráno kradu ze Sinclairova pokoje, vybafne na mě z telefonu asi tisíc nepřčtených zpráv. Sinclair pořád spí, přelezu přes něj a pak si natáhnou jedny jeho tepláky.

Vyhýbám se mu pohledem, sesbírám šaty, Valovo sako a svoje boty. Pak vyklouznu ze dveří tak tiše, jak to jen dokážu.

V: Máš ještě moje sako?

V: Kde vůbec jsi?

V: Eleanor říkala, že ses vypařila. Jako fakt??

V: No, tak nic, byl to super večer, dobrou noc...

V: Ale doufám, že nejsi u toho idiota.

Poslední zpráva mi od Valentina přišla krátce po třetí, to už jsem dávno spala. Vedle Sinclaira. Možná, že jsem Valovi přece jen měla něco říct, a ne se jen tak vypařit. Ale zas to neznělo, že by si dělal starosti. Taký se mohl zeptat, jestli je všechno v pořádku.

Políbil tě, Tori. Včera. Nebyl to sen, vážně se to stalo.

Hoďím sebou pozadu na postel a sáhnou si na pus. Ko-nečky prstů se dotknou svých rtů.

Já jsem se líbala. Ale pořádně. Ta pusa tenkrát se Sinclairem, když jsme byli oba ještě děti, se nepočítá. Už jsme taky pak nikdy nemluvili o tom, co měl ten polibek znamenat. Prostě jsme ho ignorovali a další den předstírali, že se vůbec nestal. Nedokážu spočítat, kolik nocí jsem probděla a představovala si, že se zase líbáme. Ale už se to nikdy neopakovalo. Svého nejlepšího kamaráda jsem už nikdy nepolíbila. A on mě taky ne.

Zadívám se na strop. A pak ta včerejší noc. Sinclair žártil. Tušila jsem to už od začátku školního roku, když se o mě Val najednou začal zajímat a začali jsme se spolu víc bavit. Nejdřív jen přes instagram, pak občas o přestávkách nebo během služby ve školní zahradě. Sinclair většinou předstíral, že je mu to jedno, ale včera večer bylo jasně vidět, že se mu nelíbí, když mě Val líbá. Ale samozřejmě nic neřekl. Kromě těch zmatených průpovědek, když už ležel v posteli. To bylo zvláštní. Ale měl popito. Neměl vůbec tušení, co povídá.

On si tě nezaslouží.

Co o tom může vědět? Val je báječný. Má svoje mouchy, ale rozumí mi. Chápe, jaké to je, patřit do rodiny, která na člověka klade vysoké nároky. Dokonce mám pocit, že kdybych s Valentinem vážně začala chodit, byli by Wardovi ještě víc nadšení než moji rodiče. A proč taky ne? Mám ho ráda. Je pozorný a vášnivý. Teda hlavně když jsme o samotě, před svými kámoši se tak úplně chovat nedokáže. Před nimi by se mě nikdy nedotýkal tak, jako to dělá Sinclair. Tak nenuceně a... láskyplně. Ale se Sinclairem se taky známe dost dlouho. To se nedá srovnávat. Dělá to jen proto, že oba víme, že v tom není nic víc. S Valentinem jsem se začala stýkat teprve před pár měsíci. Je to nové a vzrušující. A kromě toho mi celkem zvedlo ego, že se o mě zajímá někdo jako Valentine Ward z dvanáctého ročníku. Brzo mi bude osmnáct, jsem připravená něco

zkusit. Už jsem promarnila dost času čekáním na to, až se můj nejlepší kamarád chopí příležitosti.

Sáhnu po svém polštářku ve tvaru avokáda a přitisknu si ho oběma rukama na hrud'.

No, jaké to je, když si tě člověk, kterého chceš políbit, začne všímat?

Tak proč potom Sinclair říká takové věci? Měl tisíc příležitostí mě políbit. Nevyužil ani jedinou. I tu pusu tenkrát v sedmé třídě jsem iniciovala já. Ne že by mě přímo odmítl, ale taky ji neopětoval a už se k té záležitosti nikdy nevrátil. A já se nehodlám ztrapňovat a připomínat mu to. Bylo to ponižující. A taky to znamená, že je mezi námi jen platonický vztah. S tím se nedá nic dělat.

Sinclair je můj nejlepší kamarád a nejspíš i nejdůležitější člověk v mém životě. Nejspíš si s ním užiju nejvíc srandy. Chápe mě, je mojí spřízněnou duší. A ještě ke všemu mu to neskutečně sekne. Ale to všechno ještě neznamená, že mezi námi musí být něco víc. Nejsme jako Emma a Henry, kteří zapomněli, jak se jmenují, když se poprvé uviděli. Z nich všichni cítili, jak moc po sobě touží a že je jen otázkou času, než se jim to splní.

Se mnou a Sinclairem je to jinak. Kámošíme se od páté třídy, to ví každý. Když nás chce někdo najít, většinou stačí hledat jen jednoho z nás. Sinclair ke mně patří stejně jako pihy, které mám na nose, do těch ale taky nejsem vášnivě zamilovaná, ne? Tak prosím. Nejsem do něj zamilovaná.

No dobře, ne vášnivě, ale možná jen trošičku, jenže je to beznadějně. Kdyby moje city opětoval, už dávno bychom spolu chodili. Známe se se Sinclairem přes šest let, ale nikdy se v tomhle směru o nic nepokusil. Když spolu dokážeme jen tak ležet v jedné posteli, je jasné, že z toho nic nebude. Oukej, je pro mě čím dál těžší se uvolnit, když tak bezprostředně vnímám jeho těžké, hřejivé tělo, ale to